

Chmelař: Interpretovat účast třetiny všech oprávněných voličů na referendu jako debakl může jen klinický idiot, který neovládá středoškolskou aritmetiku nebo bezskrupulózní podlák, který vědomě zavádí lidi. Nesmíme se vzdát. Porazit lze jen ty, kteří rezignují. Tato mocenská garnitura definitivně zničila ideál Masaryka a Štefánika

IV infovojna.bz/article/chmelar-interpretovat-ucast-tretiny-vsetkych-opravnenych-volicov-na-referende-ako-debakel-moze-len-klinicky-idiot

Počet lidí, kteří navzdory silné antikampani využili svého ústavního práva, si zasluhuje maximální úctu. A to nejen těch téměř 98 procent, kteří zakroužkovali ANO, ale i ta necelá 2 procenta voličů, kteří přišli odpovědět NE, komentuje výsledky referenda o předčasných volbách publicista, politický analytik a vysokoškolský pedagog Eduard Chmelár.

PORAZENÍ JSOU POUZE TI, KTEŘÍ REZIGNUJÍ

Od rána poslouchám hořekování nad výsledky referenda, jací jsme hloupí a lhostejní. Jak se to však v průběhu dnešního dne objevilo ve více analýzách, neměli bychom být na sebe až tak přísní. Navzdory totálnímu ignorování referenda médii a ostudnému odmítnutí od účasti ze strany prezidentky a vládních politiků přišlo k referendovým urnám téměř 1,2 milionu voličů, tedy téměř stejný počet, jaký stačil v parlamentních volbách roku 2020 pro ústavní většinu Matovičovy vládní koalice. Výsledky jsou neplatné, ale legitimnější než milion hlasů pro Zuzanu Čaputovou v prezidentských volbách. Interpretace výsledků ze strany vládní koalice, že šlo o „ostudně nízkou účast a jasné odmítnutí návratu mafie“ (Igor Matovič),

Počet lidí, kteří navzdory silné antikampani využili svého ústavního práva, si zasluhuje maximální úctu. A to nejen těch téměř 98 procent, kteří zakroužkovali ANO, ale i ta necelá 2 procenta voličů, kteří přišli odpovědět NE. Tím spíše, že o velmi těsné úspěšnosti jediného platného referenda v dějinách České republiky, na jehož základě jsme vstoupili do EU, rozhodli právě jeho odpůrci, které nikdo neodmlouval od účasti. Když dostala Iveta Radičová ve druhém kole prezidentských voleb o čtvrt milionu hlasů méně než Ivan Gašparovič (přesně 988 808) odmítla to označit za porážku a vykřikovala na novináře: „Vy jste mě neslyšeli?! Výsledek vnímám jako milé překvapení, jako nový začátek. Vždyť je to milion hlasů!“ Takže jaké závěry lze dělat z tohoto výsledku?

Velké cíle se v našich dějinách dosahovaly vždy obtížně a postupně. Štúrovci v roce 1849 neprosadili Slovensko jako samostatnou korunní zemi, neboť císařská Vídeň jim dala podmínku předložit petici, ze které by bylo jasné, že legitimní část z dvoumilionového slovenského národa si takové řešení přeje. Navzdory enormnímu úsilí a podpoře německo-jazyčného tisku se našim národovcům podařilo vysbírat jen několik stovek podpisů. Zdlouhavý a vyčerpávající zápas přivedl naše lídry nejednou až do stavu hluboké frustrace. Ludvík Štúr umřel zklamaný a v přesvědčení, že prohrál.

Josef Miloslav Hurban na konci svého života napsal skeptický článek „Není už národa slovenského“, ve kterém navrhoval veškeré emancipační úsilí zastavit a splynout s Čechy. A přece jsme díky dalším generacím odhodlaných a zanícených bojovníků za národní svobodu po 150 letech boje za rovnoprávnost dosáhli nezávislosti Slovenska. Porazit lze jen ty, kteří rezignují. A my se nesmíme vzdát.

Tato mocenská garnitura definitivně zničila ideál Masaryka a Štefánika, kteří ve Washingtonské deklaraci prohlásili, že vznikající republika bude uznávat zásady iniciativy a referenda. Za těch 105 let jsme pro naplnění jejich vize toho moc neudělali. Slovenská republika má ve své ústavě zakotveno několik práv, jejichž výkon zůstal pouze na papíře. Kromě referenda zmíním například právo na stávku zakotvené v čl. 3. Čl. 4, které se sice ústavně zaručuje, ale hned v další větě se píše, že podmínky stanoví zákon – a ten zákon za třicet let existence státu nevznikl. I díky tomu mohla Dzurindova vláda protiprávně zastavit stávku železničářů, vůči čemuž protestovaly i nejvlivnější mezinárodní lidskoprávní organizace, ale naše média jako mnohokrát předtím i poté nestála na straně lidu, ale na straně vlády.

Ani referendum nám nikdo nedaruje, aniž bychom si jeho zfunkčnění vydobyli. Neudělají to ani ty politické strany, které dnes za něj v opozici bojují, ale když se jednou dostanou k moci, bude jim referendum překážet stejně jako nynější vládě. Vysoké kvórum potřebné k platnosti referenda by nebylo třeba měnit, kdybychom měli osvědčené politiky, kteří perfidně neodmlouvají voliče od naplnění jejich ústavního práva. Za normálních okolností by to ani nebylo vhodné, protože referendum má sílu ústavního zákona a každá změna ústavy by měla mít důstojnost a vysokou legitimitu. Jenže jelikož u nás zodpovědní státníci vyhynuli, bude třeba vyvinout úsilí ke snížení kvóra na 30 procent. To je hranice, která je dostatečně vysoká jako pojistka proti zneužívání a dostatečně nízká na to, aby politici spekulativně kalkulovali s neúčastí. Do tohoto zápasu by se však už mělo pustit široké občanské hnutí, aby nebylo

podezříváno, že jde o stranickou agitku, jak se to stupidně zneužívalo při tomto referendu. Víím, že občanská angažovanost na Slovensku je žalostně nízká, snazší a jednodušší cesta k vítězství však nevede.

Na závěr mi dovolte zdánlivě soukromou, ale symbolickou poznámku. Chtěl bych poděkovat mně neznámé majitelce květinářství Flowers Diana z Liptovského Mikuláše, která mi poslala před Vánocemi nevšední dárek: cibulku květu, který roste bez vody. Nevěděl jsem, co mám od něj čekat, vypadal uměle, mrtvě a pravděpodobnost, že rozkvetne, se mi zdála velmi nízká. V těchto dnech se však pupeny rozvinuly do nádherných květin, které mi prozářily byt a udělaly mně a mým blízkým, kterým jsem ihned rozeslal fotografie, velkou radost. Tak se trochu pokochejte i vy. A pamatujte, že život je podobný zázrak jako ten květ. Každé úsilí vyžaduje hodně trpělivosti, než vás obdaří květinami. A i tato krása je jen těkavá, umožňuje vám potěšit oko i duši, vyvolá radost a zadostiučinění, ale vždy musíte mít před sebou nové a vyšší cíle. O tom je život, o tom je úspěch a o tom je štěstí.

NAUČTE VLÁDNÍCH POLITIKŮ POČÍTAT!

To, že přeptávám vicepremiérka a ministryně INVESTIC Veronika Remišová se nedokázala ani po vícenásobné blamáži naučit výši DPH, je již předmětem vtipů. Ale to, že jí dělají problém základní počty, už ani směšné není. Veronika Remišová označila výsledek referenda za debakl Fica a Pellegriniho a vysmála se jim, že nedokázali přivést k urnám ani tolik voličů, kolik získali ve volbách v roce 2020. Už jsem to vysvětloval, ale protože dnes tuto hloupost zopakoval předseda Ústavněprávního výboru NR za OĽaNO Milano Vetrák, musím to říct ještě jednou a polopatisticky.

Ještě nerozdělený Směr-SD získal v posledních volbách 18,29% ze všech ZÚČASTNĚNÝCH voličů. Na nedávném referendu se zúčastnilo 27,25 % ze všech OPRÁVNĚNÝCH voličů. Přeměněné na reálná čísla to znamená, že stranu Směr-SD volilo před třemi lety 527 172 voličů. Na referendum o změně ústavy přišlo 1 193 198 voličů. To

je nejen více než dvojnásobek voličů Směru. To je tolik, kolik bylo všech voličů vládní koalice, než ještě měli ústavní většinu. A je to tolik, kolik by dnes stačilo k pohodlnému převálcování zbytků vládní koalice. Jen s tím, že na skutečné volby přijde mnohem více lidí než na referendum, které usilovaly držet provládní politici a média v ilegalitě, a přesto přišlo k urnám více lidí než bylo voličů Zuzany Čaputové. Interpretovat taková čísla jako debakl může jen klinický idiot, který neovládá středoškolskou aritmetiku nebo bezskrupulózní podlák, který vědomě zavádí lidi. Ale jelikož nám nevládnou normální lidé, reálná je i možnost A, i možnost B.

Jako příklad si uveďme Matovičovu podmínku předčasných voleb (všimněte si, že on už ani neumí s něčím souhlasit bez podmínky), aby se do změny ústavy zabetonoval i současný volební systém. Lídr OĽaNO to odůvodnil tím, že prý Směr-SD, Hlas-SD a Republika se dohodly, že po volbách změní volební systém, což by byl podle něj konec demokracie. Mluvil jsem s několika opozičními politiky a jsem přesvědčen, že Igor Matovič si nějakou dohodu těchto stran jako obyčejně skrz na skrz vymyslel, vycucal z prstu, vyblouznil – nazvěte si to jak chcete, ale není na tom ani zamak pravdy. Jediný, kdo chtěl reálně měnit volební systém, byl Matovič sám, má to i ve volebním programu a jeho poslanec Vetrák dnes neuměl obkecat, proč by najednou to, co ještě minulý rok chtěli, znamenalo konec demokracie. Navíc straší, že by to bylo jako u Orbána, kterého ještě před pár měsíci obdivoval. Rozumíte tomu?

Mám pocit, že slovenská společnost ztratila jakékoli nároky na úroveň politiky, že pasivně dokáže akceptovat cokoliv jako naše prezidentka - i nepřičetný stav, ve kterém koalice nedokáže ani vládnout, ani odejít. Neboť v normálním státě by nemohla vzniknout diskuse o tom, zda má odvolaná vláda vypadnout hned nebo až za rok, zda občané ještě vůbec stojí o to, aby jim tito babráci „pomáhali“ a proč by to mělo být právě následujících devět měsíců jiné než dosud. . Dědictví tohoto volebního systému si Slovensko jako těžkou železnou kouli vláčí za sebou již téměř čtvrtstoletí. Odborníci napříč

politickým spektrem se dlouhodobě shodují na potřebě jeho změny, neboť současný stav vyhovuje jedině oligarchii (proti které se vládní koalice tváří, že bojuje). Donedávna tomu rozuměl i Igor Matovič. Je velmi obtížné najít shodu na podobě této změny, protože by měla vyhovovat kritériím spravedlnosti pro všechny, ne pouze jedné politické garnituře. Ale když vládní koalice změní ústavu, že měnit volební systém se bude dát jen třípětinovou většinou, prakticky to zničí byť jen teoretickou možnost dohody na nových pravidlech.

Celý tento chaos by mohla zastavit jedna jediná žena - prezidentka republiky. Zuzana Čaputová dnes může jediným rozhodnutím vyhnat Eduarda Hegera a jeho družinu z vládních paláců nebo mu pohrozit, že jmenuje úřednickou vládu a je pošle do opozičních lavic, pokud nebudou předčasné volby ještě na jaře. Jenže tato citlivě vnímající najatá herečka je opovržením hodně zbabělá udělat cokoli, co by ohrozilo šance na její příštím znovuzvolení. A tak jsem přesvědčen, že tito političtí spekulanti to nakonec překombinují a lidé jim tu politickou zbabělost a mocenskou aroganci ve volbách spočítají. Pokud tato garnitura vůbec je schopna garantovat férové volby. Na základě jejich dosavadního chování bychom se měli mít na pozoru.

Zdroj: Facebook Eduard Chmelár (1), (2) / **InfoVálka**
